

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Εἰς τὸ ἐν τῇ πόλει Πάργῃ γεγονός ὑπερφυῆς θαυμάσιον
παρὰ

τῆς ἀγιωτάτης εἰκόνας

ΤΗΣ ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΜΑΡΙΑΣ.

Ψαλλομένη τῇ ιά. Φεβρουαρίου.

ΔΕΙΞΑ ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ Μ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ.

Ἐκδίδεται

Ἐπιμελεία μὲν

ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ Σ. ΣΚΟΡΔΙΑΝ,

Δαπάνη δὲ

ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ Π. ΔΕΣΥΛΛΑ.

ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ;

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΡΜΗΣ

Α. Τερζάκη καὶ Θ. Ρωμαίου.

1857.

Ακολουθία

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Εἰς τὸ ἐν τῇ πόλει Πάργῃ γεγονὸς ὑπερφυῆς θαυμάσιον

παρὰ

τῆς ἀγιωτάτης εἰκόνας

ΤΗΣ ΑΣΠΑΡΘΕΝΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΜΑΡΙΑΣ.

Εἰς τὸν ἐσπερινὸν ἱστῶμεν σ.ζ. α. καὶ ψάλλομεν

τὰ παρόντα εἰς ἤχον β'.

«Ποίοις εὐφημιῶν ἄσμασι.»

Ποίοις οἱ εὐτελεῖς ὀμμασι, ἐποφόμεθά σου τὴν εἰκόνα,
ἦν τὰ τῶν ἀγγέλων στρατεύματα, βλέπειν ἀδεῶς
οὐ δεδύνηνται, μεμνημένοι τῶν πολλῶν θαυμάτων, τὰ
πάλαι καὶ ἐς αἰὲ ἡμῖν γινόμενα, εἰς δόξαν εὐχαρισίαν
καὶ προσκύνησιν τῆς σεβασμίας εἰκόνας τοῦ Θεοῦ ἀγία-
σμα, τὸ παρέχον πᾶσιν ἡμῖν ἐν τῇ μνήμῃ αὐτῆς, πλου-
σίως ξένα τεράστια.

Ὅμοιον.

Ποῖα πνευματικὰ ἄσματα, νῦν προσάξωμεν τῇ Θεο-
τόκῳ, κύκλω τῆς εἰκόνας ἱστάμενοι, πάντες οἱ πολ-
λῶν ἀπολαύσαντες, τεραστίων καὶ φρικτῶν θαυμάτων;
ἠνίκα ἀνιστορησαὶ ἠδουλήθημεν, τὸ εἶδος τῆς σῆς, εἰκό-
νος Θεοῦ μφευτε, παλαιὸν τε οὔσης καὶ ἀρχαῖον, ἐπήρ-
θη εἰς ὕψος ἡ εἰκὼν καὶ ἔφυγεν, ἡμῖν δὲ πᾶσιν ἐδίδου ἰ-
δεῖν, ὡς τοῦτο οὐ θέλουσα.

Τρόμου καὶ φόβου ἅπαντες ἐπλήσθησαν, Παναγία Θεοτόκε, ὅτε τὰς βροντὰς ἐν οἴκῳ ἤκουσαν, πάντες οἱ πιστοὶ πρὸς σέ ἠθροίσθησαν, καὶ μετάρσιον φρικτῶς γὰρ κατιδόντες τὴν θείαν καὶ σεβασμίαν σου φρικτὴν μορφήν, τοῦ θείου τότε ναοῦ ἅπαν τὸ ἔδαφος, ὅλον ἐπλήσθη τῶν θρήνων, πρὸς σέ τῶν χριστιανῶν βοῶντων μετὰ πίστεως, ὦ Δέσποινα, πρόφθασον καὶ ἐξελοῦ τοῦ φόβου τὴν ποίμνην σου.

Δόξα καὶ νῦν. ἦχος πλ. β'.

Συγχαίρτε ἡμῖν ἅπασαι αἱ τῶν ἀνθρώπων χοροστασίαι, ἡ προστασία γὰρ ἡμῶν, καὶ μεσίτρια τοῦ κόσμου, τὸ μέγα καταφύγιον, καὶ ἡμετέρα σκέπη, τὴν σήμερον ἡμέραν ἐν τῷ σεπτῷ αὐτῆς τεμένει, πάντας ἡμᾶς συγκαλεῖ, ταῖς τῶν θαυμάτων αὐτῆς ἀκτίσιν εὐφράναι· τοὺς γὰρ ἐν ἀσθενείᾳ καὶ θλίψει παντοῖα, πάντας ταχέως παραμυθεῖ· ὅθεν κατὰ χρέος ἀνυμνοῦντες βοήσωμεν πρὸς αὐτὴν· συγγενεῶς οικειότητος μὴ ἐπιλάβου Δέσποινα, ἀλλὰ σκέπασον ἡμᾶς, τοὺς πιστῶς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην τῶν παμμεγίστων θαυμάτων σου ἄχραντε.

Τὰ ἀναγνώσματα.

ζήτηε εἰς τὸ τῆς Θεοτόκου γενέσιον.

Εἰς τὴν λιτὴν ἦχος α'.

Σὺν ἀγγέλοις σήμερον δόξαν πάντων τῷ ἀνακτι ἄσωμεν, χορείαν συγκροτοῦντες· ἡ γὰρ ἄχραντος καὶ θεία, ἀναφανέσσα γεννήτρια αὐτοῦ, τὴν καθαρωτάτην καὶ σεπτὴν, τῆς ἁγίας μορφῆς αὐτῆς εἰκόνα, ἀντιλήπτορα καὶ ὑπέρμαχον τῆς ἡμῶν πολιτείας, πᾶσιν ἡμῖν θεωρεῖν παρέθηκε, δεινῶν παντοίων καὶ πολέμων διασώζουσα· θιὸ καὶ γηθόμενοι ἐορτάσωμεν, τῆς εἰκόνης ταύτης τὸ

θαυμάσιον τὸ ἄρρητον, τὸ πρωτότυπον ἐν οὐρανοῖς αὐτῆς δι' ἡμᾶς, πρεσβεῦον πλουτήσαντες.

Ὁ αὐτός.

Ανάξωμεν χεῖρας καὶ ψυχὴν, καὶ ἀρρῦπάντοις χεῖλεσιν ἄσωμεν, τῇ προστασίᾳ τῆς πόλεως ἡμῶν ὁμοφώνως· Παρθένε τοὺς εἰκόνας τῆς σεβασμίας ταύτης σου τὸ θαυμάσιον, πόθῳ δοξάζοντας περιφρούρησον, κακίστης αἰχμαλωσίας ἡμᾶς τῇ θεῷ σου, καὶ παντοδυνάμῳ ἐκλυτρουμένη δυνάμει, ὡς ἐν σοὶ ἐκ νεότητος ἐλπίζοντας· ἵνα ἐν συντετριμμένη καὶ τεθαρρήκυιά ψυχῇ, πάντοτε εὐφημῶμεν, ἀγνὴ τὸν θεῖον τόκον σου.

ἦχος β'.

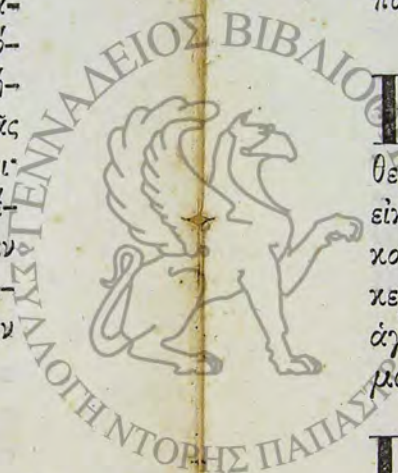
Εξεπλάγησαν κόρη, ἀκούσαντες ἐν τῷ θεῷ σου ναῷ, ἀθρόων βροντῶν, οἱ προγενέστεροι ἡμῶν ἀειπάρθενε· εἰς ὕψος δὲ ἀπαίρουσαν πάντες βλέποντες, τὴν ἁγίαν εἰκόνα σου, φόβῳ σοι ἀνεβόων, τῶν σοὶ εὐχομένων ἐπάκουσον, καὶ τούτου ἡμᾶς τοῦ κινδύνου ἐλευθέρωσον, ὡς κεχαριτωμένη ἴλεως χρηματίζουσα, ταῖς ἐπταικόσι σοι ἀγνῇ, καὶ δοξάζουσιν αἰεὶ τὰ σεπτὰ καὶ θεῖά σου θαυμάσια.

Ὁ αὐτός.

Ρεόντων πάντων τε καὶ φθαρτῶν τὴν προσπάθειαν, ἀξιώσωμεν ἡμᾶς πάντας σου τοὺς δούλους μισεῖν, ἀξιῶμνηστε δέσποινα· τὴν γὰρ εἰκόνα σου ταύτην, ὑμνωδίας φαιδραῖς δοξάζοντας ἀνυμνοῦμέν σε, καὶ παντοίων πολέμων ῥύστιν, αἰεὶ ἐξαιτούμεθα πίστει τὴν θείαν σου βεβήθειαν.

ἦχος δ'.

Δόξαν ἀναπέμψωμεν, τῇ τεκούσῃ τὸν σωτῆρα, ἐορτὴν θείαν ἄγοντες Πάργιοι πάντες· ταύτης δὲ τὴν

ἐνδοξον, καὶ παναγίαν ἀληθῶς δοξολογεῖν εἰκόνα, ὁμοφρόνως συνέλθωμεν, μετὰ τοῦ Γαβριὴλ ἀνακράζοντες, ὡς εὐλογημένη ἐν πάσαις ὑπάρχουσα, γυναιξὶν εὐφρανθήτι, ᾧ κεχαριτωμένη, **Μαρία ἀγνή.**

Ὁ αὐτός.

Νῦν ἡμῖν εὐφρόσυνος, ἐπέλαμψε πανήγυρις, τὴν τῶν Παργίων ἀπασαν, εὐφραίνουσα ὁμήγυριν· ὑμνεῖτε ἄνδρες, νεοὶ προσκυνεῖτε, πρεσβῦται δοξάζετε, τὴν τῶν πάντων δεσπόζουσαν.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Αγγελικῶν στραταρχῶν τὴν ἀναδεδειγμένην, ἐκ τῆς αὐτῆς ἄγαν ἁγιωσύνης παμβασιλίδα, τῶν Παργίων ἢ πληθὺς, πᾶσαν ἀποθέμενοι, ἀμαρτίας συμπλοκὴν, μετὰ κατακρίσεως, σήμερον ὡδαῖς λαμπραῖς ἐν πίστει ἀνυμνολογήσωμεν· αὐτὴ γὰρ τὴν ἑαυτῆς ἡμῖν εἰκόνα παρέθετο, ἐθνικῶν ἀλώσεων, καὶ νοσημάτων δεινῶν ἀπολυτρώσιν, καὶ περιφραγμα τεῖχος καὶ φρούριον, τῆς ἡμῶν πόλεως ἀπόρθητον.

Εἰς τὸν στίχον. στιχ. ἦχ. δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Μετὰ πόθου καὶ πίστεως, Θεοτόκε φιλάγαθε, ἐορτὴν ποιοῦμενοι εὐφραινόμεθα, ταῖς τῶν θαυμάτων ἐλλάμψειςιν, αἰ μνημονεύοντες, ὧν ἡμῖν διηνεκῶς, ἐνεργοῦσα ἀπέδειξας πρὸς ἀσφάλειαν, ἐξαιρέτως δὲ ταύτην τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὤφθημεν Παρθένε, ἀνιστορησαί σε Δέσποινα.

Θεοτόκε πανύμνητε, τὴν ἁγίαν εἰκόνα σου, θησαυρὸν ἀσύλητον πάντες ἔχομεν, ὅτι τῇ πόλει σου ἄχραντε, ὑπάρχειν ἠξίωσας, κραταιὰν καταφυγὴν, φυ-

λακτήριον ἄμαχον δόξαν πάντοτε, καὶ θαυμάτων πηγὴν πεπληρωμένην, τοῖς τιμῶσί σε Παρθένε, γνωρίζομένην ἐκάστοτε.

Ωπανάχραντε Δέσποινα, τῶν μαρτύρων τὸ καύχημα, προφητῶν τὸ στήριγμα καὶ διάσωσμα, τῶν ἀποστόλων καὶ πάντων σὺ ὑπάρχουσα Δέσποινα τῶν ἀγίων καὶ χαρὰ, καὶ ὠραῖσμα πέφυκας, ὅθεν ἅπαντες, μετὰ φόβου καὶ πόθου προσκυνοῦμεν τὴν ἁγίαν σου εἰκόνα, οἱ σεσωσμένοι ταῖς θλίψεσι.

Δόξα καὶ νῦν. ἦχ. β'.

Ως πλοῦτον ἀδαπάνητον πανάχραντε Θεοτόκε οἱ δοῦλοι τὴν ἁγίαν εἰκόνα σου κεκτήμεθα, καὶ δοξάζομεν σήμερον χαίροντες, καὶ προσκυνοῦμεν μεμνημένοι τῶν θαυμάτων σου, τῶν πρὸς ἡμᾶς εἰς αἰεὶ γινομένων, καὶ βοῶμεν ἐκτενωδῶς· χαῖρε θησαυρὲ καὶ πλοῦτε ἀδαπάνητε, χαῖρε φρουρὲ καὶ φύλαξ τῆς ἡμῶν πολιτείας· σοὶ γὰρ οἱ πάντες προστρέχομεν οἱ ἐν κινδύνοις καὶ θλίψεσι κατενεχθέντες, καὶ σὲ πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα πρέσβυν εὐπρόσδεκτον αἰεὶ κεκτήμεθα· μὴ οὖν ἐλλείπης Παρθένε ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ πρεσβεύουσα.

Ἀπολυτίκιον ἦχ. δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Παρθένε πανύμνητε, μήτερ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τὴν πόλιν σου φύλαττε, ἣν ἐκ κινδύνων πολλῶν, ἐλύτρωσας ἄχραντε, πάντες οὖν οἱ σοὶ δοῦλοι, σὺ νὰ Θεοτόκε, τρέχοντες προσκυνοῦμεν, τὸ παράδοξον θαῦμα, ὅπερ ἀνερμηνεύτως ἐπράχθη, τῇ εἰκόνι τῇ σῇ.

Εἰς τὸν ὄρθρον μετὰ τὴν ἀ. στιχ.

Κάθ. ἤχος ἀ. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Μεσίτην πρὸς Θεόν, σὲ πλουτοῦμεν Παρθένε, προσ-
τρέχοντες πιστῶς, τῷ ἁγίῳ ναῶ σου· αἰτούμενοι
βοήθειαν παρὰ σοῦ ἀειπάρθενε· ῥῦσαι λέγοντες, τοὺς ἐκ-
τελοῦντας τὴν μνήμην, τῶν θαυμάτων σου τῶν πρὸς ἡ-
μᾶς γινομένων, ἀείποτε Δέσποινα.

Δόξα καὶ νῦν. ὁμοιον.

Τὸ κλέος τῶν πιστῶν, καὶ ἐλπίς ἐπταικότων, ἀχείμα-
σος λιμῆν, πάντων τῶν ὀρθοδόξων, τὸ ἄσυλον φρού-
ριον, κραταῖόν τε καὶ ἄμαχον, ἰκετεύομεν, πάντες οἱ
δουλοὶ σου κόρη, σκέπε φύλαττε, ἡμᾶς τοὺς πίστει ὑ-
μνοῦντας, τὰ ἀπειρα θαύματα.

Μετὰ τὴν β'. στιχ. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῶν Παργίων σήμερον, πανηγυρίζει ἡ πόλις, τὸ
φρικτὸν τεράστιον γεγενημένον ἐν αὐτῇ· τῇ Θεο-
τόκῃ κραυγάζουσα, χαῖρε Παρθένε ἡμῶν τὸ στερέωμα.

Δόξα καὶ νῦν. ὁμοιον.

Θεοτόκε ἄχραντε, παρακαλοῦμεν Παρθένε, σκέπε
φρούρει φύλαττε, τοὺς ἐκτελοῦντας τὸ φρικτὸν, τῆς
σῆς εἰκόνης τεράσιον, τῇ πόλει ταύτῃ γενόμενον Δέσποινα.

Μετὰ τὸν πολυέλαιον, κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη θεοπρεπῶς, τὴν Μητέρα τοῦ
πάντων Δημιουργοῦ, ὑμνήσωμεν λέγοντες· χαῖρε
θρόνε πυρίμορφε, τοῦ Δεσπότη τῶν ὅλων, Χριστοῦ τοῦ
Παντάνακτος· χαῖρε μόνη Κυρία ἀπάσης τῆς κτίσεως·
χαῖρε τὸ δοχεῖον, τῆς ἁγίας Τριάδος· Πατὴρ Υἱοῦ καὶ

Πνεύματος, τὸ λαμπρὸν καὶ ἀκλήρατον, Μαριάμ Θεο-
δόξαστε Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμά-
των, ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς σοὶ προστρέχουσι πίστει,
καὶ πόθῳ ὑμνοῦσί Σε.

Οἱ ἀναβαθμοὶ, τὸ ἀ. ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου

Προκείμε. «Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου». Εὐαγγέλιον.

«Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις». ὁ ν.

εἶτα δόξα, εἰς ἤχον β'.

Εὐφραίνονται σήμερον Παργίων δῆμοι, τὸ σὸν ὑ-
μνοῦντες, Παρθένε θαῦμα. Καὶ νῦν τὸ αὐτό.

Εἶτα Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός· ἤχος β'.

Ἐξεπλάγησαν Κόρη, ἀκούσαντες· Ζῆτει εἰς τὴν λιτὴν.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου· τὸ Κύριε ἐλέησον ιβ'.

Καὶ μετὰ τὴν ἐκφώνησιν·

Ὁ Κανὼν οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

«Ὑμῶ τὸ θαῦμα εἰκόνης τῆς σῆς κόρη. Ἄνδρέας.»

Ποίημα Ἀνδρέου Ἱερέως Ἰδρωμένου τοῦ ἐκ Πάργης.

Ὡδὴ ἀ. ἤχος δ'. Ἀνοιξὼ τὸ στόμα μου.

Υμνήσωμεν σήμερον, δῆμος Παργίων ἐν ἄσμασι,
φαιδροῖς τὸ ἀπόρρητον, τῆς σεβασμίας μητρός, τοῦ
Θεοῦ ἡμῶν, τεράστιον ὃ ταύτης, τὸ θεῖον ἡμῖν ποτε ἔ-
δειξε μόρφωμα.

Μαρία θεόνυμφε, μητὴρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν,
πιστῶς ἐορτάζουσιν, ἐν ἔτησίαις ὠδαῖς, τὸ παρά-
δοξον τῆς σῆς εἰκόνης θαῦμα, χαρίζου συγχώρησιν πᾶ-
σι καὶ ἔλεος.

Νοεῖν οὐδυνάμενοι ἡμῶν οἱ πρόγονοι Πάναγνε, εἰκὼν
σου ὃ δέδρακεν, ὑπερφυῶς σῷ ναῶ τερατοῦργημα,
ἐξίσταντο συγγνώμην, παρέχου βοῶντές σοι ἡμῖν τοῖς
δούλοις σου.

Θθαῦμα ἑξαίσιον, γραφέως πάλιν οὐ δέχεται, γραφὴν ἢ ἀμώμητος, καὶ σεβασμία εἰκῶν τῆς θεοπαίδος, καὶ σκέπης ἡμῶν πάντων, ἀλλὰ πρὸς ὃν ἰδρυτο θῶκον προσέρχεται.

Ῥδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Τὸ θαῦμα ἡμῖν τὸ σὸν ὑμνοῦσι, χαρίτων σου δίδου τὴν πληθύν, καὶ πάσης ἐλευθέρωσον Ἀγαρηνῶν ἀλώσεως, ἵνα ἐν πίστει πάντοτε, ὑμῶμεν κόρη τὴν δόξαν σου.

Οπάντων δεσπότης σὲ δοχεῖον, καὶ θρόνον προέκρινεν ἀγνόν, πρὸ χρόνων Παναμώμητε, διὸ θαυμάτων ἔμπλεων, κόσμου παντὸς τοῖς πέρασι, σὲ ποταμὸν ἐναπέδειξε.

Θαυμάτων πηγάζει τῆς εἰκόνος, ἢ χάρις τῆς σῆς ὠκεανόν, τοῖς πλέουσι συμπλέουσα, τοὺς πολεμουῦντας σκέπουσα, καὶ τοῖς νοσοῦσι Πάναγνε χαριζομένη τὴν ἴασιν.

Απέρχεται πάλιν ἡ εἰκῶν σου, ὦ θαῦμα Πανάμωμε πρὸς ὃν, ἐκπαλαι ἐγκαθίδρυσαν, θρόνον ἡμῶν οἱ πρόγονοι, τὴν τοῦ γραφέως δευτέρου, ἀνιστορίαν μὴ θέλουσα.

Ῥδὴ δ'. ὁ Καθήμενος ἐν δόξῃ.

Υπερτέρα τῶν ἀγγέλων, καὶ κτισμάτων ὑπάρχουσα, σεμνοτέρα πάντων, κόρη ἀπειρόγαμε φύλαττε, τοὺς τῷ ναῷ σου ἐν πίστει καταφεύγοντας, καὶ τὸ θεῖόν σου, ἀνευφημοῦντας θαυμάσιον.

Μεγαλάνυμε Παρθένε, τοῖς σὲ ρύστιν κινδύνων τε, καὶ πολέμων σκέπην, νόσων ἀνιάτων τε ἴασιν, ἐ-

ξαιτουμένοις παρέχου σὴν βοήθειαν, ὡς δοξάζουσι, πίστει ἀγνή τὴν εἰκόνα σου.

Απορρήτως ἐκτελεῖ σου, τὰ θαυμάσια Πάναγνε, ἢ εἰκῶν ἢ θεία, πόλει τῇ ἡμῶν ἀνυμνούσῃ σε, ἐκ πειρασμῶν ἐθνικῶν αὐτὴν ἀείποτε, διασώζουσα, καὶ παραδόξως ῥωννύουσα.

Εκλειπέτωσαν οἱ πόλιν τὴν ἡμῶν ἐνεδρεύοντες, ἀθείας παῖδες, σκέπει γὰρ καὶ σώζει ἡ Πάναγνος, ἐκ τῶν ἡμᾶς πολεμούντων ἡμᾶς πάντοτε, τοὺς ἐν δάκρυσιν, πρὸς τὸν ναὸν αὐτῆς φεύγοντας.

Ικνουμένην καθορῶντες, τὴν εἰκόνα σου ἄχραντε, εἰς τὸν θρόνον πάντες, οἱ ἡμῶν προόντες ἐκραύγαζον, τῶν ἐν ἀγνοίᾳ σφαλέντων ἡμῶν πάριδε, τὸ ἀνόμημα, μήτηρ Θεοῦ ἢ ἀπείρανδρος.

Ῥδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Καλλίστην ὡς κρήνην σε, ταῖς τῶν θαυμάτων ρεύσεσι, πᾶσιν ἀπειρόγαμο Παρθένε, λόγος ὁ μήτραν σὴν καθαρῶς ὑπελθὼν, τοὺς δίψῃ κατόχους ἀρωγῆς, πάντας θεραπεύουσαν, καὶ κινδύνων ἐξαίρουσαν.

Οὐράνιοι ἀγγελοι, καὶ ἄνθρωποι εὐφράνθητε, ἅμα ἑορτάζοντες τὴν μνήμην, τοῦ τεραστίου ὃ ἡμῖν γέγονεν, ὑπὸ τῆς εἰκόνος τῆς μητρὸς, Λόγου τοῦ παντάνακτος, καὶ Θεοῦ τῶν δυνάμεων.

Νευρούμενοι σθένει σου, τὰς τῶν ἀθέων Πάναγνε, φάλαγγας τροπούμεθα τὴν χάριν, τῆς σῆς εἰκόνος ἀρωγὴν ἔχοντες, ἀλλὰ καὶ ἐξῆς ἡμῖν τὰ σὰ, δεῖξον Παναμώμητε, μεγαλεῖα ὡς εὖσπλαγγχος.

Ορῶν τὴν εἰκόνα σου, ὁ σὸς λαὸς Πανάμωμε, θρόνῳ τῷ αὐτῆς προσερχομένην, καὶ τὴν δευτέραν γρα-

φήν μὴ θέλουσαν, πρὸς ὕψος ἐκτείνων τὰς αὐτοῦ, χεῖρας ἀνεβόα σοι, δὸς Παρθένε σὸν ἔλεος.

Ῥδὴ ε'. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Συμπλέκων ὕμνον ἐόρτιον, Παργίων ὁ λαὸς νῦν εὐφράνθητι, ἡ προστασία μου, χαῖρε κραυγάζων τοῖς θαύμασιν, ὡς λυτρουμένη κόρη τῶν πολεμούντων με.

Τριᾶδος οἶκος ὑπάρξασα, Πανάμωμε ἀγνὸς ἀναδέδειξαι, ἡμῶν ὑπέρμαχος, θαύματα θεῖα πηγάζουσαν, τὴν σὴν εἰκόνα κόρη ἡμῖν ἐνδείξασα.

Ηχοῦσα κόρη ἡ πάνσεπτος, εἰκὼν σου καὶ βροντῶν ἐμπιπλώσασα, ναὸν σὸν ἀχραντε, τόπον ἐκεῖνον ἀφίκετο, ὃν ἐξ ἀρχῆς κατεῖχε· δόξα σοῖς θαύμασι.

Σὺν τρόμῳ πάντες ὡς ἤκουσαν, θορύβων τῶν πολλῶν σοὶ προπάτορες, ἡμῶν τῆς θείας σου, κόρη εἰκόνας προσέδραμον, ἐν τῷ ναῷ σου θρήνων, τοῦτον πληρώσαντες.

Κοντάκιον. Τῆ ὑπερμάχῳ.

Τῆ ὑπερμάχῳ καὶ ταχεῖα ἀντιλήψει σου, προσπεφευγότες σὲ πιστοὶ ἀγνὴ δοξάζομεν, μνημονεύοντες σῶν ἀχραντε θαυμασίων, ἀλλ' ὦ Δέσποινα ἀεὶ ἡμῖν βοήθησον, ἐκ παντοίων ἡμᾶς, κινδύνων ἀπαλλάττουσα, ἵνα κράζωμέν σοι, χαῖρε πάντων βοήθεια.

Ανθρωποὶ συνελθόντες, τῆς Παρθένου ἐν οἴκῳ, ἐβούλοντο τὴν αὐτῆς ἀνιστορῆσαι εἰκόνα, παλαιὰν τε οὖσαν καὶ σαθράν· φέροντες δὲ, οὗ ἔμελλεν ὁ ζωγράφος, κατιδεῖν τε καὶ σκεφθῆναι, ἀφ' ἐσπέρας περὶ ταύτης· αὐτὴ δὲ αἰφνηδῶς πρὸς ὄρθρον παραδόξως ἀπεκατέστη οὗ ἦν τὸ πρῶτον· οἱ δὲ ἰδόντες αὐτὴν ἐμπλησθέντες φόβου καὶ χαρᾶς ἐβόων πρὸς αὐτὴν τριαῦτα·

Χαῖρε Πανάσπιλε Παναγία.

Χαῖρε βροτῶν ἀπάντων ἡ σωτηρία.

Χαῖρε δῶρον οὖσα ἡμῶν καὶ διάσωσμα.

Χαῖρε τῶν Παργίων ἀπάντων τὸ καύχημα.

Χαῖρε ὅτι σὺ ἡμᾶς ἐλύτρωσας ἐκ παντοίων συμφορῶν.

Χαῖρε ὅτι σὺ κατετραμάτισας πολεμίων τὸν στρατόν.

Χαῖρε ὅτι ὑπάρχεις κατ' αὐτῶν σωτηρία.

Χαῖρε ἀδιαλείπτως πρὸς ἡμᾶς ἰατρεία.

Χαῖρε πιστῶν ἀπάντων τὸ καύχημα.

Χαῖρε ἰδίως ἐκάστῳ διάσωσμα.

Χαῖρε δι' ἧς πᾶς πιστὸς ἐκλυτροῦται.

Χαῖρε δι' ἧς πᾶς ἐχθρὸς ἐκτροποῦται.

Χαῖρε πάντων βοήθεια.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ δεκάτῃ πρώτῃ, ἡ ἀνάμνησις τοῦ γενομένου ἐν τῇ πόλει Πάργῃ μεγίστου καὶ ὑπερφυοῦς θαύματος παρὰ τῆς ἁγίας εἰκόνης τῆς κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἁειπαρθένου Μαρίας τῆς εὐρισκομένης νῦν ἐν τῷ προαστείῳ Κερκύρας Μανδουκίῳ.

εἶχ'. Φρίττω ἐννοῶν τῆς Παρθένου τὸ θαῦμα,

Ὅταν ἐπήρθη ἐκ γῆς πρὸς τὸν ἀέρα.

Ἐνδεκάτῃ ματέρος θεῖα, εἰκὼν ἀέρθη ἐν ἧρι.

Διήγησις συνοπτικὴ τοῦ ὑπερφυοῦς θαύματος.

Ὅποια χαρὰ δι' ἓνα στρατηγὸν ὅταν μάθῃ παράτινος φίλου ὅτι ὁ ἐχθρὸς, ὅστις ἐνίκησεν αὐτὸν πολλάκις, καὶ πολλὰ τοῦ ἐλεηλάτησε χωρία καὶ πόλεις, πλείστους δὲ τοῦ διέφθειρε καὶ ἠχμαλώτισε στρατιώτας, καὶ πολλοὺς θησαυροὺς τοῦ διήρπασεν, ὁ ἐχθρὸς οὗτος κατέστη ἐπὶ τέλους ἀδύνατος! Καὶ εἰάν ὁ ἀληθὴς ἐκεῖνος φίλος τῷ εἶπῃ, ἄρχισον ἀπὸ τῆς σήμερον νᾶ τὸν πολεμήσης, καὶ ἐγὼ σοὶ ἐγγυῶμαι ὅτι οὐχὶ μόνον θέλεις τὸν εὐρεῖ ἐξησθενισμένον, ὡς εἶπὸν σοι, ἀλλὰ θέλεις νικήσει αὐτὸν κατὰ κράτος καὶ θέλεις ἀναλάβει τοὺς θησαυροὺς ὅλους ὅσους σοῦ εἶχεν ἀρπάσει, πόσῃν χαρὰν ἄρα γε ἤθελεν αἰσθανθῆ ἑκεῖνος ὁ στρατηγός, καὶ πόσῃν χάριν ἤθελε χρεωστῆ πρὸς τοιοῦτον

ειλικρινῆ και πιστόν φίλον του; Μεγαλητέραν εισέτι χαράν ἤθελε λά-
 βει και ὁ διατελών πρό χρόνων κληνῆρης, και περισσοτέραν χάριν ἤ-
 θελεν ὁμολογεῖ εἰς τόν φίλον, ὅστις ἤθελε τῷ εἰπεῖ· γίνωσκε ὅτι ὁ
 δεῖνα ἱατρός θέλει σοῦ θεραπεύσει τήν πολυχρόνιον αὐτῆν νόσον με-
 τά ευκολίας μεγάλης, και τὸ περισσότερο ἀνευ οὔδεμιᾶς ἀμοιβῆς.
 Ὡ πόσον ἤθελεν ευφρανθῆ, πόσον ἤθελε χαρῆ ὁ ἀσθενῆς οὔτος, και
 ὁποῖαν χάριν ἤθελεν ὁμολογεῖ εἰς τόν ἄγγελον τοιοῦτου μηνύματος!

Χαίρετε, ἀδελφοί, σήμερα και σκιρτήσατε πνευματικῶς και πανη-
 γυρίσατε οἱ ἀγαπῶντες τήν κυρίαν ἡμῶν και Θεοτόκον Μαρῖαν. Χαί-
 ρετε, ἀδελφοί, ὅτι ἰδοῦ ευρομεν και ἡμεῖς σήμερα οἱ καταδικώμενοι
 και αἰχμάλωτοι αὐτῆν τήν ἀληθῆ τοῦ Θεοῦ μητέρα ὡς ἄλλον φίλον
 πιστότατον ἀναγγέλλοντα ἡμῖν τήν ἀδυναμίαν τοῦ ἡμετέρου ἐχθροῦ,
 και τόν τρόπον τῆς νίκης αὐτοῦ ὑποδεικνύοντα, ὅτι ευκολονίκητος ὁ
 κοσμοκράτωρ, κατὰ τὸ προφητικόν λόγιον «τοῦ ἐχθροῦ ἐξέλιπον αἱ
 ῥομφαῖαι εἰς τέλος» και ὡς στρουθίον ἐμπαίζεται.»

Χαίρετε οὖν, ἀδελφοί, ὅτι ἰδοῦ ευρομεν πάντες τόν ἱατρὸν τόν ἀ-
 ληθῆ, τόν σοφόν, τόν ἀμισθον και ἀνάργυρον, τόν θεραπεύοντα ἡμῶν
 πᾶσαν ἀσθένειαν, και χαρίζοντα ἡμῖν θαυμασίως τήν ποθουμένην ὑ-
 γείαν ταχύτατα. Χαίρετε, Χριστιανοί, διὰ τήν ευρεσιν τοῦ ἀληθινοῦ
 τούτου φίλου· χαίρετε δὲ πάλιν διὰ τήν καλὴν συμβουλήν και τήν θαυ-
 μάσιον ἱατρείαν, ἣν ἐξ ἀμέτρου ἀγάπης ἡμῖν ἐχαρίσατο. Αὐτῆ ἐστίν
 ὁ ἀληθῆς ἡμῶν φίλος και θαυμάσιος ἱατρός, ἡ πάνσοφος και πρὸς
 ἡμᾶς ἐλεῆμων· ὁ μεσίτης Θεοῦ και ἀνθρώπων· ὁ λιμὴν τῶν χειμαζο-
 μένων· ὁ λυτρωτῆς τῶν αἰχμαλώτων· ἡ παράκλησις τῶν ὀδυνωμένων·
 ἡ ἀνόρθωσις τῶν πεπτωκότων· ὁ φωτισμὸς τῶν τυφλῶν· ἡ ἐλπὶς τῶν
 ἀπηλπισμένων· ἡ παρηγορία τῶν τεθλιμμένων ἀμαρτωλῶν· αὐτῆ ἡ
 βασίλισσα τῶν οὐρανίων ταγμάτων· ἡ τιμιώτερα και ὑψηλότερα ἀπά-
 σης τῆς κτίσεως· αὐτῆ ἐστίν ὁ κοινὸς ἱατρός πάντων τῶν νοσούντων·
 τὸ πρυτανεῖον τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ· αὐτῆ ἐστίν ἡ διασώσασα και καθ'
 ἐκάστην λυτροῦσα πολλοὺς ἀμαρτωλοὺς και ἐκ στόματος τοῦ ἄδου
 αὐτοὺς ἀφαρπάζουσα· αὐτῆ ἡ ἀνορθοῦσά τοὺς χλωλοὺς· τοῖς τυφλοῖς
 δωρουμένη τήν ὄρασιν, και αἰχμαλώτοις τήν ελευθερίαν παραδόξως
 χαρίζουσα· αὐτῆ ἡ φρουρὸς τῶν πόλεων, ἡ ἀγρυπνος προστάτις και
 πρόμαχος τῶν χριστιανικῶν πολιτειῶν. Ναι, ἀδελφοί, κατ' ἀλήθειαν
 ἀμέτρητα τὰ θαύματα και ευεργετήματα τῆς Ἁειπαρθένου Μαρῖας,
 ἅπερ τοῖς πᾶσι δαψιλῶς ἐπιχέει, καθὼ ὑπερβαίνοντα και τῆς θαλάσ-
 σης τήν ψάμμον και τοῦ οὐρανοῦ τοὺς ἀστέρας.

Χάριν λοιπόν τῆς ὀφειλομένης εὐλαβείας ὑφ' ἡμῶν τῶν ταπεινῶν
 πρὸς τήν Ἁειπαρθένον και Θεοτόκον Μαρῖαν, παρεκινήθη νὰ διηγηθῶ
 οὐχὶ τὰ θαύματα, ἅπερ ἡ ἀγία αὐτῆς και σεβασμῖα εἰκῶν ἐδειξεν εἰς

ταύτην τήν πολιτείαν, καθότι ταῦτα εἰσι πολλότατα, και ἐγὼ ἤθελα
 ὁμοιωθῆ μετὰ τοῦ πειρωμένου διὰ σκεύους μικροῦ νὰ ἐκμετρήσῃ τῆς
 θαλάσσης τὸ ὕδωρ. Θέλω ὁμῶς διηγηθῆ ἐν μόνον εἰς δόξαν τῶν πολ-
 λῶν, τὸ γενόμενον τούτέστι καθ' ὃν καιρὸν οἱ προπάτορες ἡμῶν ταύ-
 την τήν θείαν αὐτῆς εἰκόνα ἀνιστορῆσαι ἐβουλήθησαν, οὐ και τήν μνή-
 μην τελοῦμεν σήμεραν.

Οἱ προπάτορες ἡμῶν, ἀδελφοί, βουληθέντες ποτε, περὶ τὸ 1603
 ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, ἀνιστορῆσαι τήν θείαν ταύτην εἰκόνα, τήν φρου-
 ρὸν και πρόμαχον τῆς πολιτείας ἡμῶν, και τοῦ ἡμετέρου ἀστεος φύ-
 λακα, τήν ἀντίπαλον τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν, και θαυμάσιον και ἀμισθον
 ἡμῶν ἱατρὸν, διὰ τὸ εἶναι αὐτῆν ὑπὸ τῆς ἀρχαιότητος ἀκαλλῆ πως
 και οἰονεὶ ἀμορφον τὸν χαρακτῆρα, ἔφερον τὸν εἰκονογράφον ἵνα ἴδῃ
 αὐτῆν και σκεφθῆ τὰ πρὸς ἀνιστόρησιν· ὅθεν λαβὼν οὔτος εὐλαβῶς
 τήν ἀγίαν εἰκόνα ἐκ τοῦ θρόνου αὐτῆς κατέβησεν ἐπὶ τῆς ἀρχιερατικῆς
 καθέδρας, ἵνα τήν ἐπιούσαν εἰς πρᾶξιν τοῦ ἔργου χωρήσῃ· τῆς ὥρας
 δὲ ταύτης ἐπελούσης, και τῆς ἀγίας εἰκόνας εἰς τὸν τοῦ Ἀρχιερέως
 θρόνον καταλειφθείσης, ἐξαίφνης (ὡ τοῦ φρικτοῦ θαύματος!) βρον-
 ται και κρότοι ἐν τῷ θείῳ ναῷ μεγάλοι και φοβεροὶ ἠκούοντο, ὡς ἐ-
 ξίστασθαι πάντας τοὺς οἰκοῦντας τήν πόλιν, μὴ δυναμένους νοῆσαι
 τήν ἀφορμῆν. Ὡς δὲ μᾶλλον προσέχοντες, ἐγνώσαν ἀληθῶς ὅτι ἐν τῷ
 θείῳ ναῷ ταῦτα ἐγίνοντο, φόβῳ και τρόμῳ συσχεθέντες ἠγέρθησαν
 ἅπαντες, και τῶν ἰδίων οἰκιῶν ἐξεληθόντες ἐπρεχον, ὡς εἶχον, μετὰ
 σπουδῆς εἰς τὸν θεῖον ναὸν ἄνδρες, γυναῖκες, νέοι και γέροντες, ἱε-
 ρεῖς και λαϊκοὶ ἰδεῖν τὸ γεγονός. Ὁμοθυμαδὸν οὖν συρρέυσαντες ἐν τῷ
 θείῳ ναῷ, ὄρωσι (ὡ τῶν φρικτῶν σου πρὸς ἡμᾶς και υπερφυῶν θαυ-
 μασιῶν κόρη Θεόνυμφε) τήν ἀγίαν ταύτην εἰκόνα, ἐπ' ἀέρος ἱσταμέ-
 νην, και οἷον βαδίζουσαν εἰς αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν τόπον, ὅθεν ὁ ζωγρά-
 φος αὐτῆν ἔλαβε· βλέποντες δὲ τήν θείαν εἰκόνα ἀφ' ἑαυτῆς ἱσταμέ-
 νην, πρηνεῖς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους πεσόντες, τοῖς δάκρυσι τοῦτο κατέβρε-
 χον και γοερῶς βοῶντες πρὸς τήν Παρθένον και Θεοτόκον Μαρῖαν ἔλε-
 γον μετὰ θερμότητος τῆς πίστεως. «Παναγία Θεοτόκε, βοήθει ἡμῖν
 τοῖς ἀναξίτοις δούλοις, και λύτρωσαι τοῦ τοιοῦτου φόβου και τρόμου
 ἡμᾶς, και πάριδε τήν ἐξ ἀγνοίας ἡμῶν πρὸς Σὲ τὸλμην.»

Ὡς δὲ μετὰ πίστεως θερμῆς και δακρυῶν πρηνεῖς ταῦτα ἔλεγον,
 ὄρωσι πάντες τήν θείαν ταύτην εἰκόνα ἀποκαθίστασθαι εἰς τὸν ἴδιον
 τόπον, ἔνθα και πρότερον ἦν· ἐμφαινομένου ἐν τῷ θαύματι ὡς οὐκ ἀ-
 ρεστόν αὐτῇ ἀνιστορῆθῆναι· ὅθεν, ἵνα πάντες τοῦτο γινώσκωσι, γέγο-
 νε τὰ τοιαῦτα παράδοξα. Ὁ μὲν οὖν ζωγράφος οὐδὲν πλέον ἐπεχειρί-
 σθη, οἱ δὲ ευρεθέντες ἐν τῷ ναῷ χριστιανοὶ προσήυχοντο καθ' ὅλην τήν
 ἡμέραν πρὸς τήν κυρίαν ἡμῶν Θεοτόκον. Ἐκτοτε, ἀδελφοί, και μέχρις

εορῶν ἡμερῶν ἐτελεῖτο λιτανεία καὶ ἑορτὴ τῆς ἁγίας εἰκόνης, κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, ἐν ἣ τὸ φρικτὸν θαῦμα ἐγένετο, δοξαζόντων ἡμῶν μετὰ τῶν προγόνων καὶ πανηγυριζόντων τὸ θαῦμα τῆς Ἁειπαρθένου.

Ἀδελφοὶ οὖν, οἱ ἀκούσαντες τὸ τεράστιον δεῦτε κλαύσωμεν καὶ ἡμεῖς, ὡς οἱ ἡμέτεροι ἐκεῖνοι πατέρες διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν καὶ μὴ ἀκούοντες μόνον τὰ θαύματα καὶ τὰ ἄλλα εὐεργετήματα ὅσα πρὸς ἡμᾶς καθ' ἐκάστην δωρεῖται αὐτὴ ἡ Δέσποινα καὶ κυρία ἡμῶν, μένωμεν ἔπειτα ἀδιόρθωτοι, καταφρονούντες τὰς πρὸς ἡμᾶς αὐτῆς ἀγαθοεργίας· ἀλλὰ διηνεκῶς εὐχάριστοι πρὸς αὐτὴν κηρυττώμεθα, καὶ πρὸς Θεὸν ἐπικαλεσθῶμεν αὐτὴν ὑπὲρ ἡμῶν μεσίτριαν, λέγοντες πρὸς αὐτὴν μετ' εὐλαβείας καὶ κατανύξεως· «Φιλάγαθε καὶ φιλάνθρωπε Δέσποινα, εὐχαριστοῦμεν καὶ προσκυνούμεν σε· κηρύττομεν μεγαλοφῶνως τὰς ἀπείρους πρὸς ἡμᾶς εὐεργεσίας σου· ὁμολογοῦμεν τὰς ἀναριθμήτους δωρεάς· ἄδομεν τὰ ὑπερφύη σου καθ' ἐκάστην θεῖα τερατουργήματα. Ὁ Παρθένε, σὺ εἶ τὸ καύχημα ἡμῶν, διὰ σοῦ δεινῆς νόσου ἀπηλλάγημεν· διὰ σοῦ τῶν βαρβάρων καὶ ἀπίστων ἐθνῶν τὰ πλήθη καθ' ἐκάστην τροπούμεθα· διὰ σοῦ πάσης νόσου καὶ θλίψεως διὰ παντὸς ἐκλυτρούμεθα. Σὺ οὖν, Παντάνασσα, καὶ νῦν μὴ παρίδης τὸν μικρὸν στεναγμὸν τῆς παρουσίας ἡμῶν δεήσεως· Ναί, ὦ Δέσποινα, χάρισται ὑγείαν τοῖς νοσοῦσι καὶ παρηγορίαν τοῖς θλιβομένοις· συνόδουσον τοὺς ἐν θαλάσῃ πλέοντας, καὶ τοὺς ἐν ἀνάγκαις ἐπίσκεψαι καὶ ἀντιλαβοῦ· πάντα σοὶ δουλεύει, πάντα ὑπακούει, ἔχεις γὰρ τὴν παρρησιάνως Μήτηρ πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα Υἱόν· ὅτι ὑψηλοτέραν τῶν οὐρανίων ταγματῶν ὁ ἐκ σοῦ γεννηθεὶς σέ ἐποίησε· διὸ καὶ ἐπικάμπεται καὶ χαίρει ἐκπληρῶν τὰ σὰ αἰτήματα. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς τῆ σὴ χρηστότητι ἐλπίζοντες προσφερόμεν σοὶ ἐξ ἀναξίων χειλέων τὸν ὕμνον. Δέξαι οὖν, Δέσποινα, τὰς κατὰ δύναμιν ὠδὰς τῶν ταπεινῶν σου δούλων, καὶ ἐξιλέωσαι τὸν ἐκ σοῦ γεννηθέντα Υἱόν καὶ Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν· ἵνα ἀκαταπαύστως δοξαζώμεν σε, πανύμνητε Δέσποινα, μετὰ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Υἱοῦ σου· ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας· Ἀμήν».

Ῥδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Σαλπισάτωσαν, τὰ ὄρη ἀγαλλόμενα, ἡ γῆ καὶ θάλασσα, καὶ οὐρανὸς σὺν ἡμῖν, λαμπρῶς ἐορτάζοντα τὰ θεῖα θαύματα, τῆς θεόπαιδος, ἅπερ ἡμῖν ἐκάστοτε, ἢ εἰκὼν αὐτῆς δεικνύει.

Ἡ πανέντιμος καὶ θεῖα Μητροπάρθενε, εἰκὼν σου θαύματα ὑπ' οὐρανὸν ἐκτελεῖ, τοῖς πᾶσι χαρίζουσα πλουσία χάριτι, τὰ αἰτήματα· σὺ γὰρ αὐτῆς ἀγίας καὶ θαυμάτων χορηγία.

Συσχεθῆτωσαν αἰσχύνῃ οἱ ἀντίπαλοι, εἰκόνων βλέποντες, τὴν παρ' ἡμῖν τῆς ἀγνῆς, εἰκόνα πηγάζουσαν, ἄρρητα θαύματα, καὶ τῆς χάριτος, πεπληρωμένην ἅπασαν τῆς τῶν πάντων Βασιλίσσης.

Κεκμηκότας ψυχροφθόροις ἡμᾶς πάθεισι, Παρθένε ἴσχυσον, τὴν τοῦ Κυρίου ὁδὸν, ὁδεύειν ἀείποτε, ἵνα ἐν στόματι, Παναμώμητε, ὁμνουσὺντι ἅπαντες, τὴν εἰκόνα σου τιμῶμεν.

Ὁ λαμπρότατος ναὸς σου ἀγνὴ σήμερον, ἰδὼν τὰ τέκνα σου, ἐν ἑαυτῷ συνῶν, ἀχθέντα γηθόμενος, δόξαν σὴν μέλπεται, καὶ ἐνδύεται, περιβολὴν ἑορτῶν γηθοσύνης.

Ῥδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ρᾶον ἀνυμνεῖν οὐδεὶς ἰσχύει, θαυμάτων τῶν παραδόξων τὴν πλημμύραν σου, πᾶσαν Παναμώμητε, φρένα πκρατρέχουσαν, ἀγγελικὴν καὶ βρότειον, διὸ σε χαίροντες, ἁγία Θεοτόκε Μαρία, ἀνυμνολογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἡ κει ἀλκιδῶς τῆς σῆς εἰκόνας, πρὸς σέ τὸ ἀρχέτυπον ἢ εὐκλεία, Πάναγνε ὡς ἔφητε, πρώην ὁ Βασιλεῖος, διὸ σμιάζει ἅπασαν, αὐτὴν ἢ χάρις σου, θαυμάτων πελαγίζουσαν ρεῖθροις, ἀποδεικνυμένη, τὴν κτίσιν εἰς αἰῶνας.

Ἀπάντων κακῶν ἡμῶν ἢ πόλις, τὴν θεῖαν εἰκόνα σου Πανάμωμε, λύτρωσιν πλουτήσασα, χεῖράς

σοι ικέτιδας, αναφωνεῖ ὑψώσασα· ἡμῖν Πανύμνητε, σφαλμάτων παρορώσα τὰ πλήθη, τὴν πανσθενουργόν σου βοήθειαν παρέχου.

Νηπίων ἀνδρῶν καὶ πρεσβυτέρων, τῷ θείῳ ναῶ σου ἐγκατέφυγε, γένος ἅπαν Πάναγνε, ἤχων ὅτε ἤκουσε· προσερχομένην βλέπον δὲ, ἐν ᾧ ἦν ἔκπαλαι, τὴν θείαν σου εἰκόνα Παρθένε, σύγγνωθι ἐβόα τοῖς σοὶ ἡμαρτηκόσι.

Ῥδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Δεῦτε τῇ Μητρὶ, τοῦ Λόγου ἐόρτιον, ὕμνον φιλέορτοι, ἄσωμεν γηθόμενοι, καὶ ταύτῃ χάρις συμφώνως κράζωμεν, ὅτι ἡμῖν παράδοξα θαυματουργοῦσαν ἀγνή, τὴν εἰκόνα, δέδωκας τὴν θείαν σου, καὶ παντοίων δεινῶν ἀπαλλάττουσαν.

Ράνον ἐφ' ἡμᾶς, ἐλέους σου ἄβυσσον, κόρη Ἀπείρανδρε, πόθῳ ἐορτάζοντας, καὶ ἀνυμνοῦντας τὸ θεῖον θαῦμά σου, ὃ ἡ εἰκὼν σου δέδρακεν, ἀνιστορῆσαι γὰρ, τὸν ζωγράφον πάλιν οὐ προσήκατο, ἀλλὰ θρόνον ἰκάνει ὃν ἵστατο.

Εχει ἀρωγόν, καὶ θεῖον θεμέλιον, ρύστιν κινδύνων τε, μάχης νίκην ἄρρητον, καὶ νόσων πάντων μεγίστην ἰασιν, τὴν αἰνετὴν εἰκόνα σου, ἡ πόλις πᾶσα ἡμῶν, διὰ τοῦτο ἅπαντες ὑμνοῦμέν σε, καὶ πιστῶς σε ἀεὶ μακαρίζομεν.

Αγει σὺν ἡμῖν, ἀγγέλων τὰ τάγματα, ἀγαλλιώμενα, μνήμην πανευφρόσυνον, τοῦ θείου κόρη, καὶ λαμπροῦ θαύματος, τῆς ἐν ἡμῖν εἰκόνας σου, δόξαν προσάγοντα, τῇ δυνάμει Λόγου τοῦ δοξάσαντος, θαυμασίως αὐτὴν σε Πανάμωμε.

Σώζου σὸν λαόν, καὶ δέχου Πανύμνητε, ὕμνον ἀνάξιον, ἐκ χειλέων ἄχραντε, ἀνάγνων πᾶσιν εἰρήνην δίδουσα, καὶ καθαρὰν μετάνοιαν, ἵνα ἐν πίστει σε, πάντες θεία, πάντοτε δοξάζωμεν, σεσωσμένοι ταῖς θείαις πρεσβείαις σου.

Ἐξαποστειλάριον·

Ἀπόστολοι ἐκ περάτων.

Θεοκυῆτορ Παρθένε, χριστιανῶν ἐλπίς μόνη, σῶζε καὶ φύλαττε πάντας, τοὺς τὴν σεπτὴν σου εἰκόνα, τιμῶντας καὶ ἀνυμνοῦντας, καὶ σὲ αὐτὴν προσκυνοῦντας.

Ὅμοιον.

Δεῦτε ἀθροίσθητε πάντες, ἐν τῷ ναῶ τῆς Παρθένου, καὶ μνήσθητε παραδόξως, τῆς σεβασμίας εἰκόνας, ὅτε εἰς ὕψος ἐπήρθη, καὶ πᾶς πιστὸς ἐφοβήθη.

Εἰς τοὺς Αἴνους ἱστῶμεν στιχ. δ'. προσόμοια·

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Παρθενομῆτορ Μαρία θεοχαρίτωτε, χριστιανῶν ἡ δόξα, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μήτηρ, ἄγρυπνος προσάτις τῶν εὐσεβῶς, αἰτουμένων σε ἄχραντε, μὴ διαλίπης πρεσβεύουσα ἐκτενῶς, ὑπὲρ τῶν σὲ προσκυνούντων ἀεὶ.

Θεοκυῆτορ Παρθένε καὶ ἀπειρόγαμε, σὲ προστασίαν μόνην κερκτημένοι βοῶμεν, ἄχραντε Παρθένε ρῦσαι ἡμᾶς, τοὺς τῷ θείῳ τεμένει σου, περιπολοῦντας δεόμεθα ἐκτενῶς, τῆς γένης ταῖς πρεσβείαις σου.

Τῶν οὐρανῶν πλατυτέρα Παρθένε ἄχραντε, καὶ ἀνωτέρα πάσης κτίσεως Θεοτόκε, Δέσποινα τοῦ κόσμου σῶσον ἡμᾶς, τοὺς πιστῶς προσκυνοῦντάς σε, καὶ μεμνημένους θαυμάτων σου τῶν πολλῶν, ἃ ἡμῖν ἐπιδεικνύεις ἀεὶ.

Δεῦτε συναθροισθέντες, ὑμνήσωμεν φιλέορτοι, τὸ θεῖον
 τῆς, τῆς Παρθένου, εἰκόνας τερατούργημα, καὶ ἄ-
 σμασι πρὸς αὐτὴν μελιρρύτοις, ἀνακράξωμεν πάντες·
 ἡμῖν Πανύμνητε, τοῖς τῆς θείας σου εἰκόνας τὰ ὑπὲρ
 νοῦν θαυμάσια δοξάζουσι, τὴν θαυμασίαν σου παρε-
 χου ἀρωγὴν, ἐκ τῶν τῆς Ἀγαρυϊῶν, διασώζουσα ἀ-
 βλαστῆ τὴν πόλιν σου.

Καὶ νῦν. ἤχος ὁ αὐτός.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων, καὶ σκιρτήσωμεν
 ἑορτάζοντες, τῆς παντανάσσης Μητροπαρθένου τὸ
 παράδοξον, καὶ ἐξαισίον θαῦμα φαιδρῶς, καὶ πάντες ἐν τῷ
 θεῷ τεμένει αὐτῆς προσδράμωμεν, ὕμνοις τε καὶ ἐγκω-
 μίοις πρὸς αὐτὴν ἐκδοήσωμεν λέγοντες· χαίροις ἡ πλα-
 τυτέρα τῶν οὐρανῶν, καὶ ἀνωτέρα τῶν ἀγγέλων· χαί-
 ροις νὰ ἐμφυχε, ἡ χωρήσασα τὸν ἐν πᾶσι ἀχώρητον,
 Μαρία Θεόνυμφε, πάντες γὰρ ἡμεῖς οἱ ἐν κινδύνοις ἀεὶ
 εἰς σὲ καταφεύγοντες σωζόμεθα· κατάβαλε Δέσποινα
 τῶν ἀθίων τὰ θράση, τῶν εἰς ἀεὶ πολεμούντων ἡμᾶς,
 καὶ γνώτωσαν, ὡς ἀεὶ ἡμῶν φύλαξ, καὶ σκέπη ὑπάρ-
 χεις ἄχραντε.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τυπικά· καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος ᾠδὴ γ΄. καὶ ς΄. ὁ Ἀπόσ.

« Ἀδελφοί, ὁ ἀγιάζων, καὶ οἱ ἀγιαζόμενοι »

Εὐαγγέλιον « Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς κώμην τινά. »

Κοινωνικόν. « Ποτήριον κτλ. »

Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως, Μεγαλυνάριον.

Χαίροις Ἀειπάρθενε Μαριάμ, τοῦ πάντων Δεσπό-
 του Θεανθρώπου τε Ἰησοῦ, Χριστοῦ Μητῆρ ᾤφ-
 θης, καὶ πάντων τῶν ἀνθρώπων, ἀμαρτωλῶν προστά-
 τισ καὶ καταφύγιον.

Τ Ε Λ Ο Σ.